

Forfatter: Thoresen, Anna Magdalene

Titel: BREV TIL: Bøgh, Nicolai Seidelin FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1892-08-05)

Citation: Thoresen, Anna Magdalene: "BREV TIL: Bøgh, Nicolai Seidelin FRA: Thoresen, Anna Magdalene (1892-08-05)", i *Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901*, Gyldendalske Boghandel, s. 236. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001830099-000-shoot-L0018300990000090.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Magdalene Thoresen 1855-1901

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til Nic. Bøgh.

Hornbæk, 5. Aug. 1892.

Jeg boer her lige ved Skoven og Stranden. Kl. 8½ ruller min gamle Krop med Bølgerne — det er næsten s. 237en Tagfat. I et Telt, hvor jeg laaner Plads, foregaaer Af- og Paa-Klædning, og derefter op over Skrænten og lige ind i Furuskoven. Der gaaer jeg 1½Time, og saa hjem til Frokosten, som min Pige har i Orden til mig. Mens jeg saadan efter det stærke Bad gaaer mellem de dejlige Træer, kommer der virkelig en Slags Jubel op i mig, en Glæde over Livet. Ak, Gud være takket for Livet! Hvordan gaaer det til, at Mennesker erklære, det er ikke Møjen værdt? Du gode Gud! Det er jo netop Møjen, som giver det Smag og Farve. „En lätting trött på själ och kropp“ siger den svenske Fru Lenngren etsteds. ¹⁾ Se, der er dem, som til Slut væmmes ved Livet — men ikke de, som næsten have kæmpet sig til Døde i det. Aa, som hver god og lettende Stund kærtegner den Anstrængte! Endnu engang: Gud ske Lov for Livet — og for Alderdommen. Bedst som jeg gaaer her, overfalder jeg af Graad; jeg veed sandelig ikke hvorfor; thi bedrøvet er jeg ikke. Til andre Tider er jeg saa fuld af Stof — digtende Stof, at jeg synes: nu først kan jeg skrive mig rigtig ud. Men Fantasien er en daarende Skælm; det er ikke første Gang, den narrer mig ind i en Tro, som ikke holder Stik med Fornuften. Dog — Gud ske Lov ogsaa for den! Fantasien har været mig en huld Ledsager gennem Livets „tørre Steder“.

Naa, saa jeg er mistænksom! Ja, De kan tro Nej, min Ven, eller rettere: mine Venner! Naturen udstyrede mig med en saa fabelagtig Godtroenhed, at denne nær havde forødet min Sjæl. Men Verden s. 238— Menneskene — have rigtignok indøvet mig i det Modsatte. Hvor mange Gange troer De, jeg har staaet over for Mennesker med en afkølet Beundring — eller Hvad jeg skal kalde det — den jeg selv umueligt kunde have bibragt dem — thi jeg narrer Ingen — men som de har faaet gennem Andres Beretning. Aajo, jeg veed sandelig Hvad det er at blive saaret. Men saa har Gud givet mig til Medhjælper i Kampen den velsignede Ævne til Selvbeskyldning. Det varer ikke længe, før jeg har Sagen vendt, har faaet gravet op alle mine (guddommelige) Taabeligheder og Ubesindigheder, og saa er vi kvit. Den fabelagtige Tillid gaaer atter paa med sine Illusioner, og nye Skuffelser oparbejdes. Dette er dog med Aarene taget af; men at der er blevet en vis Banghed tilbage, kan jeg ikke negte. Dog veed Gud bedst, at den mere kommer af Mistro til mig selv end til Andre. Dog har jeg et rasende skarpt Blik for den mindste Skygge, som stiger. Men lad os ikke snakke mere om det! Gud velsigne hver Den, som fast og kærligt har sluttet sig til mig; thi de have givet — eller rettere: forøget min Taknæmmelighedsfølelse, hvilket vil sige det Samme som Livsglæde; thi, velforstaet, er Taknæmmelighed en Glæde, og Utak en Synd.

Jeg bliver her vist September ud. Jeg længes efter den Ensomhed med Naturen — den Umeddelsomhed; thi jeg aftvinger den dog en vis Fortrolighed.